

ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΟΦΟΡΟΣ

Το ελάφι της Ρόδου

Περιπέτεια στα Δωδεκάνησα

ΚΕΔΡΟΣ

Κώστας Στοφόρος: *Το ελάφι της Ρόδου*

ISBN 978-960-04-5083-5

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Παναγιώτα Κασβίκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Κώστας Στοφόρος, 2020*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2020*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Θα με θάψεις ψηλά στο βουνό
κάτω απ' τον ίσκιο ενός όμορφου λουλουδιού.

Και οι διαβάτες θα λένε:
«Τι όμορφο λουλούδι!»
Αυτό είναι το λουλούδι του αντάρτη
που πέθανε για τη λευτεριά.

«Bella Ciao», ιταλικό παρτιζάνικο τραγούδι

Τα όσα συμβαίνουν μόνο αν τα καταγράψει η ιστορία μπορεί να υπερνικήσουν τη λήθη. Τα όσα ζούμε μόνο αν τα αποτυπώσει η λογοτεχνία μπορεί και να υπερνικήσουν τον χρόνο.

Τίτος Πατρίκιος, *Ο πειρασμός της νοσταλγίας*

Θαλάσσια περιοχή μεταξύ Ρόδου και Σύμης,
Πέμπτη, 24 Σεπτεμβρίου 1942, ώρα 13.02

Ο Μανόλης βρισκόταν στην πλώρη του πλοίου Φιούμε, που έσκιζε ήρεμα τη θάλασσα. Οι Ιταλοί αεροπόροι δεν είχαν σταματήσει να τραγουδούν από τις δώδεκα το μεσημέρι που αναχώρησαν από τη Ρόδο. Επέστρεφαν στις βάσεις τους, στην Κω, στη Λέρο και στη Σάμο, και φαίνεται είχαν περάσει καλά στις άδειές τους. Οι Έλληνες επιβάτες δεν συμμερίζονταν τον ενθουσιασμό τους. Μόνο τα τρία παιδιά της Ζωοπηγής χοροπηδούσαν με τα τραγούδια, η Μαρίτσα, ο Γιώργος, ακόμη και ο μικρός ο Νούφρης, που δεν θα 'ταν καλά καλά δυο χρονών.

Ο Μανόλης χαμογελούσε και κοιτούσε μια τα παιδιά και μια τη θάλασσα. Πέρα μακριά αχνοφαίνονταν τα σπίτια στο Παραδείσι, το χωριό που το Πάσχα του 1919 είχε πρωτοστατήσει στις διαδηλώσεις εναντίον των Ιταλών και υπέρ της ένωσης της Δωδεκανήσου με την Ελλάδα. Από την εποχή των Ιπποτών το χωριό λεγόταν Βιλανόβα.

Το τραγούδι που τραγουδούσαν οι Ιταλοί – έπρεπε

να το παραδεχτεί – ήταν ωραίο. Ναπολιτάνικο: «'O sole mio». Δηλαδή «Ήλιε μου»:

*Che bella cosa na jurnata 'e sole,
n'aria serena doppo na tempesta!
Pe' ll'aria fresca pare già' na festa.
Che bella cosa na jurnata 'e sole!*

*Ma n'atu sole cchiu' bello, oi ne';
'O sole mio, sta 'nfronte a te!
'O sole, 'o sole mio,
sta 'nfronte a te, sta 'nfronte a te.*

Τι ωραίο τραγούδι! «Μιλά για τη γαλήνη μετά την καταιγίδα, για μια όμορφη ηλιόλουστη μέρα», σκεφτόταν ο Μανόλης. «Σαν τη σημερινή γαλήνια μέρα του Σεπτεμβρίου».

Ξάφνου όλα άλλαξαν. Μια βουή, μια παράξενη ταραχή στη γαλήνια θάλασσα και μετά δυο απανωτές εκρήξεις προς την πλευρά της πρύμνης, που έκοψαν το τραγούδι απότομα. Ο ήλιος χάθηκε στους καπνούς. Η πλώρη άρχισε να υψώνεται, το καράβι πήρε κατακόρυφη θέση. Μια τρομερή δίνη ήταν έτοιμη να καταπιεί τον Μανόλη, που είχε προλάβει να βουτήξει στη θάλασσα. Ο Μανόλης ούτε ήξερε πώς βρέθηκε δίπλα στο μαδέρι που επέπλεε. Χρόνια μετά, θα έλεγε πως τότε κατάλαβε στην κυριολεξία τι σήμαινε αυτό που ονόμαζαν «σανίδα σωτηρίας». Έπειτα από λίγο, δίπλα του, πιασμένοι από το ίδιο μαδέρι, βρέθη-

καν ο κυβερνήτης του Φιούμε, ο Κάντου, και ο πρώτος μηχανικός, ο Μοντονέζε. Προσπαθούσαν να δώσουν κουράγιο ο ένας στον άλλο. Πολλά χρόνια αργότερα ο γιος του Μανόλη, ο Νίκος, θύμιζε αυτή την ξεχασμένη ιστορία και τη δραματική συνέχεια:

Σηκώθηκαν δύο υδροπλάνα για να δουν τι συνέβη και για να διασώσουν κόσμο. Το ένα, ενώ βρισκόταν στον αέρα, υπέστη βλάβη κι έπεσε. Ένα τμήμα του φτερού του έπεσε πάνω στο μαδέρι, στο σημείο ακριβώς που κρατούσε ο πλοίαρχος τον οποίο και σκότωσε ακαριαία. Στο άλλο σημείο του κρατούσε ο πατέρας μου, ο οποίος διασώθηκε ως εκ θαύματος. Έγινε περισυλλογή των διασωθέντων από ιταλικό πολεμικό πλοίο. Τους μετέφεραν στο τελωνείο της Ρόδου. Οι περισσότεροι ήταν Έλληνες, μέλη του πληρώματος. Τον πατέρα μου τον περίμενε ο αδερφός του Τάσος Χαραλάμπης (Ο πρίγκιπας). Μέρους μετά, ήρθε και βρήκε εμάς, την οικογένειά του, στη Σύμη, όπου μας είχε μεταφέρει λόγω του πολέμου.

Ήταν συγκλονισμένος. Έχω ακόμα την εικόνα του μπροστά μου. Όταν παρήλθε ο χρόνος που θεραπεύονται οι μνήμες κι οι ψυχές, πήρε το καϊκι του θείου μου, τον «Τίγρη», και πήγε στην Αστυπάλεια. Ήταν πιο ασφαλές νησί κατά τον πόλεμο, και μας πήρε κι εμάς μαζί του.*

* Ροδιακή, 27/6/2016.

Αστυπάλαια, τέλη Ιουνίου 201...

Οι γιατροί είχαν μιλήσει για θαύμα. Ο παππούς Λευτέρης αγνάντευε απέναντί του την κατάλευκη πολιτεία, στεφανωμένη με το κάστρο της. Ήταν ακόμη χλομός, κι ας ήταν πια Ιούλιος. Με δυσκολία έπεισε τη γιαγιά Ζωή να πάει για μπάνιο μαζί με τα παιδιά στο Λιβάδι. Εκείνος ένιωθε ακόμη αδύναμος. Μέχρι και το απογευματινό περπάτημα ως το καφεενεδάκι τον κούραζε.

Όμως η θέα, αυτή η θέα... Η παρέα τους είχε καταλάβει όλα τα δωμάτια του ισογείου στο Αγέρι. Το ενιαίο μπαλκόνι έμοιαζε να αιωρείται πάνω από τη θάλασσα. Και αν εκείνη την ώρα, μέρα μεσημέρι, η ομορφιά ήταν πραγματικά απεριγράπτη, δεν υπήρχαν λόγια να περιγράψει κανείς το βράδυ. Κανείς δεν πήγαινε να κοιμηθεί. Ήταν σαν να τους μάγευε όλους το φεγγάρι, που σιγά σιγά στρογγύλευε. Σε εκείνο το μπαλκόνι ο παππούς Λευτέρης μπορούσε να τα ξεχάσει όλα:

Τους ανθρώπους που είχαν φύγει από τη ζωή, τον θά-

νατο, που τον είχε αγγίξει με την παγερή του ανάσα στη λίμνη της Καστοριάς, ύστερα από εκείνη την τεράστια έκρηξη.

Και τους μήνες στην εντατική. Τα δευτερόλεπτα που είχε φύγει πραγματικά από τη ζωή. Θυμόταν να βγαίνει από το σώμα του και να τα βλέπει όλα από ψηλά, μέχρι που το χέρι της αγαπημένης του Ζωής είχε σφίξει γερά το δικό του και η καρδιά του είχε ξεκινήσει να χτυπά ξανά.

Και τα εγγόνια του γύρω, με τα μάτια υγρά να προσπαθούν να πνίξουν τον φόβο και τη θλίψη τους: Ο ερωτευμένος πια Γιάννης. Η Κατερίνα, η πιο σταθερή απ' όλους. Η Ζηνοβία, που ο ίδιος μάντευε πως είχε και άλλους λόγους να είναι θλιμμένη. Και η αδυναμία του, ας μην το ομολογούσε, η μικρή Ζωή, το ζουζουνάκι του, να προσπαθεί να τον κάνει να χαμογελάσει. Υπήρξαν και στιγμές που σκεφτόταν ότι δεν θα πείραζε τόσο αν έφευγε από κοντά τους, τόσο χορτασμένος από αγάπη. Πόσοι έχουν τέτοια τύχη;

Και τα παιδιά του: Ο Οδυσσέας με τη γυναίκα του, τη Μαρίνα. Ο Μιχάλης με τη γυναίκα του, τη Σοφία. Ειδικά αυτοί, ως γιατροί, ήταν και οι πιο ανήσυχοι απ' όλους. Οι συνάδερφοί τους στο Γεώργιος Γεννηματάς δεν ήταν καθόλου αισιόδοξοι. Και όμως, είχε βγει από το σκοτάδι για να ζήσει μια ακόμη καλοκαιρινή μέρα σε αυτό το πανέμορφο νησί, που το σχήμα του θυμίζει πεταλούδα καρφισωμένη στη θάλασσα του Αιγαίου.

Για πρώτη φορά, έπειτα από χρόνια, θα περνούσαν το καλοκαίρι μακριά από την αγαπημένη τους Λέρο. Όμως ο Μιχάλης, που είχε κλείσει το ιατρείο του για να τους συνοδέψει, ήταν ανένδοτος. Επέμενε πως ο πατέρας του χρειαζόταν ξεκούραση και πως το αρχοντικό στην Αγία Μαρίνα δεν ήταν ό,τι καλύτερο για την κατάστασή του. Η γιαγιά Ζωή ασταμάτητα καθάριζε και μαγείρευε για όλη την οικογένεια. Όχι πως δεν της άρεσε, ήταν η μεγάλη της χαρά. Όμως, ύστερα από έναν δύσκολο χειμώνα, που ξημεροβραδιαζόταν στο νοσοκομείο, και η δική της υγεία είχε κλονιστεί. Εκεί που όλοι χαίρονταν με τη βελτίωση της υγείας του παππού, παραλίγο να χάσουν τη γιαγιά... Μια μέρα, μόνη στο σπίτι, είχε λιποθυμήσει ξαφνικά και, πέφτοντας, είχε χτυπήσει στο κεφάλι. Αν δεν περνούσε εκείνο το μεσημέρι, έπειτα από το σχολείο, ο Γιάννης, που είχε ξεχάσει κάτι στο σπίτι τους, ένας θεός ξέρει τι θα είχε συμβεί. Για καλή της τύχη, το τραύμα δεν ήταν σοβαρό, όμως η γιαγιά χρειαζόταν ξεκούραση.

Ο Μιχάλης είχε πατήσει πόδι και είχε βρει τη λύση. Θα πήγαιναν μαζί στην Αστυπάλαια και θα έμεναν στα στούντιο που νοίκιαζε η παλιά του φίλη η Γιάννα. Για πρώτη φορά στις διακοπές ούτε η γιαγιά Ζωή θα μαγείρευε ούτε ο παππούς Δευτέρης θα μαστόρευε. Οι δυο τους θα απολάμβαναν ξεκούραση και καλό φαγητό – βέβαια θα έπρεπε να προσέξουν ώστε να μην το παρακάνουν, καθώς οι γευστικοί πειρασμοί στην Αστυπάλαια ήταν πολ-

λοί. Επιπλέον, ο Μιχάλης – επίσης για πρώτη φορά – θα έκλεινε για έναν ολόκληρο μήνα το ιατρείο του. Ευτυχώς, είχε καλούς συναδέλφους στο Πόρτο Ράφτη, για να τον αντικαταστήσουν, και ας γινόταν ο χαμός, όπως κάθε καλοκαίρι, με ιώσεις, ωτίτιδες και άλλα πολλά.

Ο Μιχάλης θα φρόντιζε ώστε τα παιδιά να μην ενοχλούν και να μην μπλέξουν πάλι σε τίποτα περιπέτειες. Αν και η περίφημη παρέα του Πόρτο Ράφτη – σχεδόν διάσημη πλέον – είχε συρρικνωθεί. Ο γιος του, ο Γιάννης, θα περνούσε τις διακοπές του στην Καστοριά. Μέχρι τότε δεν είχε κάνει ποτέ διακοπές μόνος του, με εξαίρεση την κατασκήνωση στο εξωτερικό. Εκεί όμως υπήρχε συνοδός. Βέβαια, με όσα είχαν συμβεί μερικούς μήνες νωρίτερα στον «ανθό της λίμνης», δεν μπορούσαν να του φέρουν αντίρρηση. Μόλις απέσπασε το «ναι» ο Γιάννης μόνο που δεν είχε αρχίσει να χορεύει από τη χαρά του.

Την ίδια στιγμή που ο παππούς Λευτέρης έκανε αυτές τις σκέψεις, ο Μιχάλης χαμογελούσε καθώς συλλογιζόταν με κρυφό καμάρι τον γιο του, που είχε πάει να βρει το ταίρι του στην Καστοριά. Ο Γιάννης του είχε μεγαλώσει. Είχε τελειώσει την πρώτη λυκείου! Ο Μιχάλης θυμήθηκε τα δικά του. Η Σοφία ήταν μία τάξη μικρότερη τότε. Του είχε ψήσει το ψάρι στα χείλη μέχρι να δεχτεί να πάνε μαζί σινεμά. Ποιος να το φανταζόταν πως θα παντρεύονταν και θα αποκτούσαν αυτά τα δυο παιδιά, τον Γιάννη και τη Ζηνοβία. Όμως, φέτος το καλοκαίρι η Σοφία δεν είχε έρθει μαζί του στην Αστυπάλαια. Ισχυριζόταν πως δεν

μπορούσε να κλείσει το ιατρείο της. «Λες και τα δόντια είναι σημαντικότερα από τα παιδιά», σκέφτηκε εκνευρισμένος ο Μιχάλης.

Τη Ζηνοβία του δεν την έβλεπε καλά. Τα κορίτσια, λέει, είναι πιο ώριμα, αλλά την κόρη του φαινόταν να την έχει πάρει από κάτω. Ο Δημήτρης έφταιγε, ο Μιχάλης ήταν σίγουρος. Πάλι καλά που δεν θα τον είχαν στα πόδια τους. Ο Δημήτρης είχε μάθει πως ο Γιάννης δεν θα ερχόταν στην Αστυπάλαια, οπότε είχε κανονίσει να περάσει τις διακοπές του στη Χαλκιδική. Ούτε και η μικρή Ζωή, η ξαδέερφη τους, είχε έρθει φέτος μαζί τους. Πολύ περήφανη που μεγάλωσε, πήγε για πρώτη φορά σε κατασκήνωση μαζί με τις κολλητές της συμμαθήτριες.

Οπότε η παρέα είχε περιοριστεί στα τρία κορίτσια: τη Ζηνοβία, την Κατερίνα, αδερφή της Ζωής, και τη φίλη τους την Αντιγόνη. Η φίλη τους ήταν πολύ συμπαθητικό κορίτσι, όχι σαν τον αδερφό της τον Δημήτρη, σκεφτόταν ο Μιχάλης. Περίμεναν και την παρέα από το Λιτόχωρο, με τον αγαπημένο της ανιψιάς του Κατερίνας, τον Σάββα, και τον αδερφό του, τον Ιάσονα – τον τόσο αστείο ντετέκτιβ της παρέας, που τους είχε εκπλήξει πάντως με τις ικανότητές του.

«Ε, Μιχάλη, εσύ δεν θα πας για μπάνιο;» τον έβγαλε από τις σκέψεις του ο παππούς Λευτέρης.

Πατέρας και γιος κάθονταν δίπλα δίπλα και ατένιζαν τη Χώρα, που απλωνόταν απέναντί τους. Εδώ και ώρα παρέμεναν σιωπηλοί. Κάπου είχαν χάσει την επικοινωνία

μεταξύ τους. Ο Μιχάλης είχε πάντα την ιδέα πως ο πατέρας του τον έβαζε σε δεύτερη μοίρα και έδειχνε με κάθε τρόπο προτίμηση στον τόσο επιπόλαιο αδερφό του, τον Οδυσσέα. Ο παππούς Λευτέρης, από την άλλη, τόσο άνετος στις σχέσεις του με όλο τον κόσμο, τα έβρισκε σκούρα με τον μεγάλο του γιο. Ένωθε ότι ο Μιχάλης σήκωνε ένα τείχος ανάμεσά τους.

Ρόδος, Grande Albergo delle Rose,
3 Ιουλίου 1935, απομεσήμερο

Ο Τάσος τοποθετούσε με προσοχή τα μπουκάλια στα ράφια του μπαρ. Τέτοια ώρα το Ξενοδοχείο των Ρόδων, όπως έλεγαν οι ντόπιοι το Grande Albergo delle Rose, έμοιαζε να κρατάει την ανάσα του. Όλα ήταν σιωπηλά. Από την προηγούμενη, που η πτέρυγα Piccolo – αν και μόνο μικρή δεν ήταν – είχε αποκοπεί από το υπόλοιπο ξενοδοχείο, η ησυχία ήταν ακόμη πιο εκκωφαντική. Το βράδυ, που άνοιγε το καζίνο, ο χώρος όλος μεταμορφωνόταν. Ιταλοί αξιωματικοί, διασημότητες απ’ όλο τον κόσμο, αριστοκράτες της Ιταλίας και της Αιγύπτου, πρωθυπουργοί και άλλοι πολιτικοί, αλλά και τυχοδιώκτες, συνωστίζονταν στις πολυτελείς αίθουσες του ξενοδοχείου.

Κάθε απομεσήμερο, όμως, κυριαρχούσε η ευωδιά των τριαντάφυλλων, που αναδιδόταν από τον κήπο του ξενοδοχείου, τον πιο όμορφο ροδόκηπο στον κόσμο, όπως έλεγαν. Από αυτά τα τριαντάφυλλα είχε πάρει και το όνομά του το ξενοδοχείο. Ο Τάσος δεν ήξερε αν ήταν αληθινή

αυτή η ιστορία. Στα είκοσι τρία του τίποτε δεν ήταν ρόδινο. Είχε γεννηθεί στη Σύμη και μέχρι την εφηβεία του έκανε μεγάλα όνειρα. Πήγαινε στο γυμνάσιο και ονειρευόταν σπουδές στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας. Όλα αυτά, μέχρι που τα δυο σφουγγαράδικα του πατέρα του κατασχέθηκαν από τους Τούρκους. Είχε σταματήσει το σχολείο στα δεκαπέντε του, είχε έρθει στη Ρόδο και είχε πιάσει δουλειά στο ξενοδοχείο. Έμεινε σε ένα δωματάκι στο υπόγειο και ό,τι έβγαζε το έστελνε στο νησί, να βοηθήσει την οικογένειά του. Μέχρι εκείνο το καλοκαίρι, έκανε τις πιο ταπεινές δουλειές, αλλά παρακολουθούσε τα πάντα.

«Η τύχη του ενός, η ατυχία του άλλου» δεν λένε συνήθως; Τέλη Μαΐου, ο μπάρμαν είχε αρρωστήσει ξαφνικά. Δεν μπόρεσε να παρουσιαστεί στη βάρδια του. Εκείνο το βράδυ, στο ξενοδοχείο περίμεναν πολύ κόσμο. Ο διευθυντής, κάθιδρος, κόντευε να λιποθυμήσει, μέχρι που ο Τάσος, μέσα στον πανικό και ενώ τακτοποιούσε τα τραπέζια, είχε δηλώσει πρόθυμος να αντικαταστήσει τον μπάρμαν.

«Είσαι καλά, νεαρέ μου;» του είχε πει ο διευθυντής και τον είχε κοιτάξει με παγερό βλέμμα.

Ο Τάσος, αν και ένιωθε τα πόδια του να κόβονται, είχε τολμήσει για πρώτη φορά στα οκτώ χρόνια που δούλευε εκεί να αντιμιλήσει:

«Ξέρω να φτιάχνω όλα τα ποτά και να τα σερβίρω. Μου έχει δείξει ο Ηλίας, ο μπάρμαν».

«Δεν αρκεί αυτό, νεαρέ μου!» είχε πει ο διευθυντής. Έπειτα του είχε γυρίσει την πλάτη και είχε φύγει.

Ο Τάσος είχε νιώσει πως είχε χάσει τη μοναδική ευκαιρία να ανέβει ένα σκαλοπάτι. Και όμως, δεν είχε περάσει μισή ώρα όταν είδε να καταφτάνει λαχανιασμένος ένας γκρουμ, κρατώντας ένα κοστούμι σε μια κρεμάστρα.

«Ο κύριος διευθυντής λέει να δεις αν σου κάνει», του είχε πει δείχνοντας το κοστούμι. «Σε δέκα λεπτά να είσαι στο μπαρ. Θα έρθει να σε δοκιμάσει!»

Ο Τάσος είχε φορέσει το άβολο κοστούμι, που παρ' όλα αυτά του ταίριαζε γάντι, και είχε σταθεί πίσω από την μπάρα. Είχε κατεβάσει μονορούφι μια γερή δόση τζιν, που είχε βάλει σε ένα νεροπότηρο, προσπαθώντας να σταματήσει το τρέμουλο των χεριών του.

Ο διευθυντής δεν είχε αργήσει να κάνει την εμφάνισή του.

«Ένα Νεγκρόνι!» είχε παραγγείλει, αφού είχε καθίσει στο σκαμπό του μπαρ, κοιτάζοντας αυστηρά τον Τάσο.

Ήταν το αγαπημένο κοκτέιλ του κυβερνήτη Μάριο Λάγκο. Ο Τάσος ήξερε όλη την ιστορία. Το ποτό το είχε εμπνευστεί ο κόμης Καμίλο Νεγκρόνι στη Φλωρεντία το 1919, ζητώντας μια παραλλαγή του κοκτέιλ Αμερικάνο. Γερός πότης ο κόμης είχε ζητήσει από τον μπάρμαν να αντικαταστήσει τη σόδα με τζιν.

Ο Τάσος είχε βάλει στο ειδικό γυάλινο δοχείο μια μεζούρα τζιν, 3/4 μεζούρας καμπάρι, 3/4 μεζούρας γλυκό βερμούτ, όπως του είχε δείξει ο Ηλίας. Τα είχε ανακατέψει με πάγο για είκοσι δευτερόλεπτα. Είχε διαλέξει ένα χαμηλό ποτήρι, είχε βάλει και εκεί ένα μεγαλούτσικο κομματάκι

πάγο και στη συνέχεια είχε ρίξει το μίγμα περνώντας το από σουρωτήρι. Τελευταία λεπτομέρεια, το γαρνίρισμα με μια λεπτή φλούδα από πορτοκάλι που είχε κόψει επιδέξια.

Ο διευθυντής, πάντοτε αμίλητος και ανέκφραστος, είχε πάρει το ποτήρι στο χέρι, είχε μυρίσει το ποτό και ύστερα είχε πει μια μικρή γουλιά. Το είχε αφήσει στον πάγκο χωρίς κανένα σχόλιο. Όταν πια είχε απομακρυνθεί, είχε γυρίσει ξαφνικά και, με έναν μορφασμό που θα μπορούσε να θυμίζει και χαμόγελο, είχε πει στον – έτοιμο να βάλει τα κλάματα – Τάσο:

«Ελπίζω οι ικανότητές σας να μην εξαντλούνται στην παρασκευή ενός άψογου Νεγκρόνι!»

Αυτή ήταν η αρχή μιας επιτυχίας. Ο Τάσος, με την όμορφη κορμοστασιά, τη γοητευτική εμφάνιση και τους εξαιρετικούς τρόπους, είχε γίνει ο αγαπημένος μπάρμαν της καλής κοινωνίας του νησιού. Για να μη μιλήσουμε για τα διάσημα κοκτέιλ του. Σχεδόν δεν μπορούσε να πάρει ρεπό. Ο «δάσκαλός» του, ο Ηλίας, είχε τοποθετηθεί σε άλλο πόστο στο εστιατόριο του ξενοδοχείου. Ο διευθυντής είχε βάλει πλέον τον Τάσο στην καρδιά του. Η αύξηση στον μισθό του δεν είχε αργήσει να έρθει, και έτσι ο Τάσος είχε καταφέρει να νοικιάζει πια ένα αξιοπρεπές δωμάτιο στην πόλη και να του περισσεύουν και αρκετά χρήματα για την οικογένειά του στη Σύμη.

Χαμένος στις σκέψεις του, ούτε που την άκουσε να μπαίνει στο μπαρ. Άλλωστε το βάδισμά της ήταν τόσο αέρινο.

«Θα ήθελα κάτι δροσιστικό, χωρίς αλκοόλ», την άκουσε να του λέει στα γαλλικά.

Ο Τάσος τινάχτηκε ταραγμένος. Το ποτήρι που κρατούσε έφυγε από τα χέρια του και έγινε θρύψαλα στο πάτωμα. Τα είχε χάσει τελείως. Τα πράγματα έγιναν χειρότερα όταν γύρισε και την είδε: Ήταν η ίδια η πριγκίπισσα Αζζά Φειζάλ. Αδερφή του βασιλιά του Ιράκ Γάζι του Α΄. Μαζί με την αδερφή της τη Ρατζιχά είχαν μόλις έρθει στη Ρόδο συνοδευόμενες από ένα πλήθος κυριών των τιμών, υπηρετών, σωματοφυλάκων. Όλο το νησί είχε βουίξει και οι εφημερίδες δημοσίευαν τεράστιες φωτογραφίες των δύο πριγκιπισσών.

Ο Τάσος τον τελευταίο καιρό είχε σερβίρει πολλούς διάσημους της εποχής, όμως μπροστά στην πριγκίπισσα ένωσε να σαστίζει. Προσπάθησε να ξαναβρεί την ψυχραιμία του, ενώ τα μάτια της τον κοιτούσαν διερευνητικά και κάπως ειρωνικά.

Ξάφνου – πώς του ήρθε; – πήρε ένα μπουκάλι σουμάδα, έβαλε μια δόση σε ψηλό ποτήρι, πρόσθεσε παγάκια και αραιώσε με νερό.

Η πριγκίπισσα Αζζά περιεργάστηκε το περιεχόμενο του ποτηριού.

«Ελπίζω να μη σκοπεύετε να με δηλητηριάσετε», είπε χαμογελώντας, πάντα στα γαλλικά, και έφερε το ποτήρι στα χείλη της.

Ο Τάσος διάβασε στο πρόσωπό της πως είχε πετύχει διάνα. Όμως η καρδιά του εξακολουθούσε να χτυπά σαν

τρελή. Αυτός, που είχε πάντα τόση ευφράδεια με τους πελάτες, δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη. Η πριγκίπισσα τέλειωσε το αναψυκτικό της, τον κοίταξε στα μάτια και αποχώρησε χαιρετώντας ευγενικά. Εκείνος είχε μείνει σαν στήλη άλατος.

«Αυτός είναι λοιπόν ο κεραυνοβόλος έρωτας;» ήταν η πρώτη του σκέψη. Και η δεύτερη, σαν κουβάς με παγωμένο νερό που πέφτει στην πλάτη σου τον χειμώνα: «Ούτε να το σκέφτεσαι, Τάσο!»